

Wiadomości

Poniedziałek, 10 stycznia 2022

Akademia Górnicza w Leoben i jej wychowankowie związani z Wieliczką - 22 spotkanie „Wieliczka-Wieliczenie” Bis!

Jadwiga Duda, prezes Klubu Przyjaciół Wieliczki, prowadząca spotkanie przywitała zebranych, przedstawiła temat spotkania i prelegentów: Magdalenę Bernacką, lekarkę z Katowic i prof. dr hab. inż. Piotra Czaję, prezesa Stowarzyszenia Wychowanków AGH w Krakowie oraz napisaną przez nich książkę pt. „CZYTELNIO POLSKA CZEŚĆ CI, CZEŚĆ. Dorobek polskich słuchaczy Akademii Górniczej w Leoben” (Kraków, AGH 2021). Punktem wyjścia do powstania tej publikacji stały się archiwalia odnalezione przez Magdalenę Bernacką po dziadku inż. Stefanie Łukasiewiczu (1892-1939) - absolwencie leobeńskiej akademii i członku Czytelni Polskiej, w 1939 r. dyrektorze kopalni węgla Walenty-Wawel w Rudzie Śląskiej.

Prowadząca spotkanie poinformowała zebranych, że w minionym miesiącu z uczestników spotkań „Wieliczka-Wieliczenie” zmarli: Bolesław Stefan, p.o. przewodniczący Związku Żołnierzy Batalionów Chłopskich w Krakowie, lat 78, członek KPW - 10.12.b.r., Maria Hauschild, lat 90 - 11.12. b.r. wieliczanka. W ich intencji odmówiono modlitwę: Ojcze Nasz..., Zdrowaś Mario...Wieczne odpoczywanie... Głos zabrał Bogumił Tryjański, prezes Fundacji Wydawnictwo im. Jana Czerneckiego w Krakowie. Odczytał pismo od Fundacji do Jadwigi Dudy, dziękując jej za zorganizowanie 21-go spotkania z cyklu „Wieliczka-Wieliczenie” Bis! pt. „Jan Czernecki, wieliczanie w latach 1898-1916 - fotograf wielickiej kopalni i nieruchomości Saliny wielickiej, księgarz, wydawca m.in. pocztówek, książek i albumu „Otchłanie wielickie” (1907r.), pisarz - wraca do Wieliczki”, które odbyło się 24 listopada 2021 roku w sali „Magistratu” Urzędu Miasta i Gminy Wieliczka, w sto pięćdziesiątą rocznicę Jego urodzin.

Na estradzie z pokazem obrzędu górniczego „Skoku przez skórę” wystąpili: Michał Anioł w roli Fuksa nr 1, Wojciech Dańda- Fuks nr 2, Paweł Kurowski - Kantor, Janusz Zając - Starszy Kopacki - górnicy Kopani Soli w Wieliczce (KSW) w mundurach galowych. Wspólnie zaśpiewno „Hymn górniczy”. Występ nagrodzono brawami.

Za stołem prezydyjnym, na którym znajdowały się egzemplarze ww. książki - zasiedli prelegenci: Magdalena Bernacka, prof. Piotr Czaja.

Prof. Piotr Czaja w prelekcjach: „Zanim powstała Akademia Górnicza w Krakowie i co było później” i „Rola środowiska Czytelni Polskiej w działaniach na rzecz powstania Akademii Górniczej w Krakowie” powiedział m.in.: „W książce „„CZYTELNIO POLSKA CZEŚĆ CI, CZEŚĆ.” wydanej w AGH w czerwcu 2021 r. autorzy zgromadzili informacje o 579 słuchaczach leobeńskiej uczelni, a nazwa miasta Wieliczka - oprócz nazwy Leoben - powtarza się w publikacji bardzo często. W Leoben studiowało wielu rodowitych Wieliczjan, ale około 1/3 wszystkich absolwentów AG Leoben albo odbywało swoje praktyki zawodowe w Wielickiej Kopalni Soli, albo podjęło w niej pracę po zakończeniu edukacji inżynierskiej w Austrii. Pośród leobeńskich absolwentów rodem z Wieliczki w drugiej połowie XIX wieku i na początku wieku XX było bardzo wielu tych, którzy znacząco wpłynęli na losy między innymi polskiego szkolnictwa górniczego. Byli tam organizatorzy i kierownicy zawodowego szkolnictwa górniczego w Wieliczce (1861), a potem także w innych ośrodkach górniczych Kraju jak Dąbrowa Cieszyńska, czy Tarnowskie Góry. Dokonując wprowadzenia zaprezentuję polskie szkolnictwo górnicze w XVIII i XIX wieku na tle szkolnictwa w Europie. Najważniejszymi ośrodkami edukacyjnymi w Polsce były wtedy:

W zaborze pruskim: na Górnym Śląsku: W roku 1803 założono dwie szkoły zlokalizowane: w Królewskiej Hucie (obecnie Chorzów) - szybko zlikwidowana i w Tarnowskich Górach - po roku 1839 - szkoła zawodowa, a po podziale Śląska w roku 1924 w miejsce szkoły niemieckiej utworzono szkołę polską pod kierownictwem leobeńczyka Feliksa Piestraka (działała do 1933 r.)

W zaborze austriackim powstały: W roku 1834 - krakowski Instytut Techniczny z licznymi próbami (do końca nieudanymi) uruchomienia kształcenia górniczego; w roku 1861 - pierwsza szkoła przy kopalni soli w Wieliczce. Do 1870 - (nauczanie w języku niemieckim) - kształciła niższy dozór górniczy dla całej Galicji. Szkoła została zamknięta w 1913 r. - z powodu wysokich kosztów kształcenia. W 1918 r. wznowiła działalność jako polska i istniała do 1933 r. W roku 1885 - szkoła w Ropiance koło Krosna (Praktyczna Szkoła Wiercenia Kanadyjskiego). W roku 1896 - W Borysławiu - Krajowa Szkoła Górnicza i Wiertnicza (średni dozór dla całego górnictwa naftowego). W roku 1907 - Szkoła Górnicza w Dąbrowie Cieszyńskiej - kierownik inż. Leopold Szefer - leobeńczyk. (przewodniczącym Komitetu Szkolnego był inny leobeńczyk inż. Jan Zarański - znany jako główny aktywista w ruchu na rzecz utworzenia Akademii Górniczej w Krakowie.

W zaborze rosyjskim: w roku 1889 - szkoła górniczo-hutnicza w Dąbrowie Górniczej (z rosyjskim językiem wykładowym) i w roku 1898 - Warszawski Instytut Politechniczny im. Mikołaja II z czterema wydziałami wśród których był Wydział Górniczy.

Swoistym brylantem edukacyjnym w Księstwie Warszawskim była Szkoła Akademiczno-Górnicza założona w roku 1816 w Kielcach przez Stanisława Staszica, jako siódma placówka tego typu w Europie. Po śmierci Stanisława Staszica w 1827 r. - szkołę

przeniesiono do Warszawy, gdzie praktycznie przestała funkcjonować. Polscy studenci Akademii Górniczej w Leoben założyli w 1878 r. Czytelnię Polską Akademików Górniczych, w której koncentrowało się życie naukowe, towarzyskie i sportowe Polaków. Czytelnia stała się też centrum kształtowania wspaniałych postaw polskiego patriotyzmu w Monarchii Austro-węgierskiej. Najlepszym odzwierciedleniem patriotyzmu leobeńczyków jest hymn Czytelni Polskiej napisany przez Wieliczana dr. prawa Kazimierza Windakiewicza w roku 1910. Pierwszy wers trzeciej zwrotki stał się tytułem prezentowanej książki.

"...Czytelnio Polska, cześć Ci, cześć!

Że tutaj na obczyźnie

Podążasz bratnim węzłem spleść

Młodzieży serca bliźnie...."

Tu zebrani powstali i wysłuchali „Hymnu Czytelni Polskiej”, którego tekst był wyświetlony na ekranie.

Magdalena Bernacka wygłosiła dwie prelekcje z prezentacją slajdów: pt. „Wychowanie patriotyczne w Czytelni Polskiej Akademików Górniczych w Leoben i jej wpływ na dokonania polskich absolwentów tej uczelni” i „Wkład leobeńczyków dla górnictwa solnego i lokalnej społeczności w Wieliczce”. W pierwszej powiedziała m.in. „Życie studentów polskich skupiało się w Czytelni Polskiej Akademików Górniczych w Leoben, założonej w 1878 r. Na obczyźnie to stowarzyszenie dawało im namiastkę ciepła rodzinnego i atmosferę towarzyską. Czytelnia zaopatrzona była we wszystkie prawie czasopisma polskie, działało w niej kółko śpiewacze, dwie orkiestry: smyczkowa i tamburzystów, wreszcie klub sportowy, uprawiający poza szermierką, piłkę nożną, sport saneczkowy i turystykę. Zapewniała zatem wszechstronny rozwój życia umysłowego i towarzyskiego jej członków.

Głównym jednak jej zadaniem było podtrzymywanie polskiej tożsamości. Uroczyście obchodzono wielkie rocznice narodowe, urządzano wieczory przybliżające polską literaturę, a szczególnie twórczość wieszczów. Najważniejszym świętem dla członków Czytelni był dzień 3 Maja. Począwszy od obchodów setnej rocznicy uchwalenia Konstytucji polscy studenci zwalniali się zawsze w tym dniu z zajęć i odbywali wspólną wycieczkę na jeden ze szczytów górujących nad Leoben do głazu z wyrytym na pamiątkę napisem „W STULETNIĄ ROCZNICĘ 3 MAJA 1791 CZYTELNIĄ”.

W tym symbolicznym miejscu, w górskim ustroniu mogli bez przeszkód odśpiewać pieśni patriotyczne i razem poczuć smak wolności. W ostatnich latach przed wybuchem I wojny światowej wyraźnie odżyły wśród polskiej młodzieży nadzieje na odzyskanie niepodległości. W roku 1910 przy Czytelni powstała Polska Drużyna Strzelecka licząc w 1914 r. około 60

członków. Młodzi studenci gorąco pragnęli służyć swoimi umiejętnościami odrodzonej już Polsce. Jakże znamienne jest wyznaczenie: „nic mi się robić nie chce - nie będzie Polski” skreślone ręką Józefa Górskiego na karcie pocztowej w 1914 r. - poznaniaka, który pojechał do domu, aby przygotować się do egzaminu państwowego. Leobeńczycy ukształtowani w Czytelni Polskiej walczyli z honorem na wszystkich frontach I wojny światowej nie tylko w szeregach armii zaborczych, ale również ochotniczo w oddziałach Legionów Polskich. W odrodzonej już Polsce tworzyli cenną kadrę techniczną we wszystkich zagłębiach górniczych, nadając szczególny ton na przyłączonym Górnym Śląsku. Choć służba cywilna na rzecz przemysłu ciężkiego to było ich podstawowe pole działania, ale gdy była taka potrzeba, to stawali również do obrony zbrojnej naszych granic w latach 1919-1920, a także we wrześniu 1939 r. do walki z najeźdźcą niemieckim.

Ci, którzy przeżyli straszną politykę eksterminacyjną obu okupantów w czasie II wojny światowej, pomimo podeszłego wieku znów z poświęceniem włączyli się w odbudowę górnictwa zniszczonego rabunkową polityką okupantów i działaniami wojennymi. Można zatem stwierdzić, że kultywowanym w Czytelni wartościami leobeńczycy pozostali w przeważającej części wierni przez całe życie. Kariery nie robiło się za wszelką cenę, a w stosunku do kolegów ze studiów powszechna była lojalność i gotowość do niesienia pomocy w obliczu nieszczęść.”

W prelekcji zatytułowanej „Wkład leobeńczyków dla górnictwa solnego i lokalnej społeczności w Wieliczce” Magdalena Bernacka powiedziała: „Nie sposób nawet zwięźle opowiedzieć o dokonaniach wszystkich leobeńczyków pracujących w Wieliczce, bo jest to około czterdzieści wybitnych postaci. Dlatego można było opowiedzieć tylko o kilkunastu wybranych osobach. Do pierwszego pokolenia inżynierów wykształconych w Leoben należy niewątpliwie **Erazm Barącz** (1859-1928), pochodzący z utalentowanej artystycznie rodziny polskich Ormian. Należał do grona założycieli Czytelni Polskiej pełniąc również funkcję przewodniczącego. Na służbę państwową do kopalni soli w Wieliczce przyjechał w 1894 r. Był dobrym mierniczym, autorem ponad dwudziestu map górniczych znajdujących się obecnie w Muzeum Żup Krakowskich Wieliczka. Pozostawił po sobie trwały ślad w kopalni, gdyż zaprojektował niektóre elementy wystroju kaplicy świętej Kingi. W dowód zasług przy organizacji ekspozycji pokazującej dorobek wielickiej saliny na wystawie światowej w Paryżu w 1900 r., został odznaczony przez Cesarza Franciszka Józefa I Złotym Krzyżem Zasługi z Koroną. W latach 1918-1921 pełnił urząd pierwszego w odrodzonej Polsce dyrektora Państwowej Żupy Solnej w Wieliczce. Równolegle interesował się sztuką Wschodu i stworzył bogatą kolekcję prywatną, którą w 1921 r. ofiarował Muzeum Narodowemu w Krakowie. Ponieważ utrzymywał kontakty z krakowskimi malarzami, prawdopodobnie to on ściągał ich do Wieliczki, tworząc w swoim domu swoisty salon, o czym świadczą namalowane portrety

W Wieliczce też Erazm Barącz objął opieką teatr amatorski. Pochodzący z Lednicy Dolnej **Zygmunt Heyda** (1862-1918), syn sztygara Juliusza Heydy w latach 1881-1884 studiował w Akademii Górniczej w Leoben, a następnie w Przybramiu ukończył wydział hutniczy i górniczy. Przez całe życie zawodowe ofiarnie pracował w salinach państwowych. W 1900 r. jako radca górniczy objął kierownictwo w kopalni w Lacku. Zginął na posterunku pracy 28 lutego 1918 r. podczas wybuchu metanu w starej ługowni. Podobny los podzielił jego rówieśnik i kolega rocznikowy w Leoben inż. **Celestyn Racek** (1862-1894), również urodzony w Wieliczce. Pełniąc funkcję zawiadowcy kopalni zginął 14 czerwca 1894 roku podczas akcji ratunkowej po wybuchu metanu i pyłu węglowego w kopalni „Franciszek” w Karwinie. Jest prawdopodobnie pierwowzorem głównego bohatera w opowiadaniu kolegi Zdzisława Kamińskiego „W podziemiach”, a także został wymieniony jako bohater w opowiadaniu „Czarna Julka” Gustawa Morcinka. Jego grobem na cmentarzu w Karwinie-Kopalniach opiekuje się do dzisiaj zaolziańska Polonia. **Zdzisław Kamiński** (1862-1920), podobnie jak Zygmunt Heyda był słuchaczem akademii górniczych w Leoben i Przybramiu. W 1886 r. został przyjęty w Wieliczce do służby państwowej w salinach. W Wieliczce ożenił się z córką lekarza Marią Scheuring. W Szkole Górniczej uczył niemieckiego i geologii. Gdy 1 listopada 1918 r. Saliny Krakowskie przejęła Polska Komisja Likwidacyjna, Zdzisław Kamiński został komisarzem rządowym w kopalniach w Wieliczce i Bochni. Jest autorem nie tylko wielu artykułów fachowych, był znanym swoim współczesnym poetą i satyrykiem, piszącym pod pseudonimem „Kazet”. Opracował vademecum „Wieliczka” wydane w 1909 r. w ramach cyklu „Biblioteka Warszawska” i „Przewodnik dla zwiedzających kopalnię wielicką” wydany w Krakowie w 1919 r. **Stanisław Kuczkiewicz** (1864-1907) urodził się w Wieliczce w rodzinie od ponad dwustu lat związanej z salinami małopolskimi. W 1887 r. ukończył Akademię Górniczą w Leoben, pełniąc w ostatnim roku studiów funkcję przewodniczącego Czytelnicy Polskiej. Służbę państwową rozpoczął w Wieliczce w 1890 roku jako elew. W 1905 r. objął stanowisko naczelnika salin w Galicji i dał się poznać jako wybitny menedżer. Rozpoczął proces modernizacji krajowych zakładów salinarnych, usprawnił system wynagrodzeń, zainicjował poprawę warunków socjalnych górników poprzez budowę kolonii mieszkalnych, szpitala i sieci wodociągowej w Wieliczce. Był również pianistą i krytykiem muzycznym. W dowód zasług nazwano jego imieniem jedną z komór w kopalni oraz ulicę w Wieliczce. **Antoni Müller** (1853-1937) urodził się w Wieliczce w rodzinie o tradycjach górniczych. W latach 1874-1876 studiował w Akademii Górniczej w Leoben, uzyskując dyplom zarówno z górnictwa jak i hutnictwa. Od 1894 r. zajmował stanowiska kierownicze w Wieliczce: zarządcy „Gór Wschodnich”, radcy górniczego, zastępcy i naczelnika Zarządu Salinarnego (1908-1912). W tym czasie kopalnia w związku wyczerpywaniem się złóż soli wysokogatunkowej przeżywała duże trudności ekonomiczne zagrażające jej dalszemu istnieniu.

ługowania soli gorszej gatunkowo i pozyskiwania soli warzonej oraz przyczynił się do wprowadzenia elektryfikacji w kopalni. Na emeryturę przeszedł w 1912 r., ale gdy odrodziło się państwo polskie, wrócił do górnictwa. W latach 1919–1924 pracował jako urzędnik kontraktowy w Głównej Dyrekcji Zakładów Górniczych i Hutniczych w Krakowie, a po ponownym przejściu na emeryturę nauczał i egzaminował w wielickiej Szkole Górniczej. Maszynopis nieukończony *Historii saliny wielickiej* znajduje się w zbiorach Muzeum Żup Krakowskich w Wieliczce. Jako pierwszy opisał też Grotę Kryształową w publikacji naukowej pt. *Odkrycie grotty kryształowej i jej położenie w kopalni wielickiej*. Z ramienia kopalni działał w Komitecie Nadzorczym dla Groty Kryształowej powołanym w 1928 r. w celu zapewnienia jej ochrony przed dalszą eksploatacją. 24 kwietnia 1933 r. świętowano w Wieliczce jubileusz 80-lecia urodzin zasłużonego górnika. **(foto - w I-szym szeregu siedzi czwarty od lewej Jubilat- Zwracam się z prośbą do czytelników o rozpoznanie osób na zdjęciu)**

Uroczystość zgromadziła blisko dwudziestu leobeńczyków uwiecznionych na pamiątkowym zdjęciu znajdującym się obecnie w zbiorach NAC, a na III poziomie kopalni umieszczono tablicę jemu poświęconą. Zostały również przedstawione zasługi kolejnych leobeńczyków: **Leona Cehaka** (1855-1937), współtwórcy Czytelni Polskiej i ofiarnego zarządcy oraz naczelnika salin w Galicji i w Kaczycach na Bukowinie, znanego przede wszystkim z *Inwentarza Cehaka*, **Feliksa Piestraka** (1868-1947), któremu poświęcono w 2007 r. 115 spotkanie „Wieliczka-Wieliczanie”, reformatora i kierownika Szkoły Górniczej w Wieliczce, a w latach 1924-33 kierownika Szkoły Górniczej w Tarnowskich Górach, **Henryka Feilla** (1881-1952), naczelnika zarządu Państwowej Żupy Solnej w latach 1935-1939, pierwszego po II wojnie światowej dyrektora kopalni soli w Wieliczce, **Michała Waclawika** (1880-1958) wieloletniego zarządcy górniczego w zarządzie salinarnym i nauczyciela w Szkole Górniczej w Wieliczce i **Franciszka Kaweckiego** (1880-1947), od 1917 r. kierownika warzelni i działu elektromechanicznego, wieloletniego nauczyciela w Szkołach Górniczych w Wieliczce i Tarnowskich Górach. Wymienić też trzeba nazwiska **Józefa Fryta** ur. 1858, w latach 1916-1917 naczelnika w kopalni soli w Wieliczce, który razem z A. Müllerem przyczynił się do elektryfikacji kopalni, **Zygmunta Korytowskiego** (1885-1949), kierownika Oddziału Mierniczego w Wieliczce i wykładowcy w Szkole Górniczej oraz **Stanisława Niewiadomskiego** (1880-1940), komisarza górniczego, w latach 1925-1932 kierownika Szkoły Górniczej w Wieliczce, 1933-1939 dyrektora Państwowej Szkoły Górniczej w Katowicach, zamordowanego przez Niemców w areszcie w Katowicach. Z Wieliczką związanych jest też dwóch leobeńskich bohaterów. **Jan Nechay** (1890-1921), prawdopodobnie syn Jana Nechay de Felseis, księgowego w salinach w Wieliczce. W latach 1911-1914 studiował w Leoben, był członkiem Polskiej Drużyny Strzeleckiej w Wieliczce i Leoben. Po zgłoszeniu się do Legionów Polskich otrzymał przydział do 5 kompanii 2 pułku piechoty. Został ciężko ranny w nogę w bitwie pod Mołotkowem i dostał się do niewoli. W ramach wymiany jeńców w 1916 r. odzyskał wolność. Dokończył studia, lecz zmarł w wyniku powikłań spowodowanych raną wojenną około roku 1921 przed podjęciem posady. **Fryderyk Schwenk** (1886-1940), urodzony w Wieliczce, w 1906 r. podjął studia w Leoben, które kontynuował z przerwami do 1914 r., w latach 1914-1918 służył w armii austriackiej, od listopada 1918 r. w Wojsku Polskim w 5. Pułku Saperów. Walczył w obronie Przemyśla i Lwowa. W wojsku pozostał już zawodowo. Służył m.in. w Kierownictwie Robót Fortyfikacyjnych Górny Śląsk. Po kampanii wrześniowej 1939 r. został aresztowany przez Sowieców i zamordowany w Charkowie w 1940 r. W 2007 r. nadano mu pośmiertnie stopień podpułkownika.”

Po prelekcjach głos zabrali: Stanisław Stawarczyk, Stanisław Wałach, Jadwiga Duda, Jacek Kowal, Krystyna Kaczyńska-Ślusarczyk, która odczytała wiersz swojego autorstwa na Boże Narodzenie, składając w ten sposób wszystkim życzenia. Wykonano wspólne zdjęcie z banerem 55 lat Stowarzyszenia „Klub Przyjaciół Wieliczki” 1966-2021. Stanisław Jacek Kołodziejczyk na ręce prowadzącej spotkanie przekazał swój rękopis o leobeńczyku Leonardzie Lepszym (1856-1937), jednym z założycieli w 1896 r. Towarzystwa Miłośników Historii i Zabytków Krakowa, które w 2021 r. obchodzi 125 lat istnienia. W spotkaniu uczestniczyło 37 osób, w tym 16-tu członków KPW, a wśród nich absolwenci AGH. Cennymi gośćmi tego wydarzenia byli potomkowie leobeńczyków: Stanisław Wałach – syn inż. Pawła Wałacha współpracownika Henryka Kułakowskiego w fabryce Solvay w Krakowie, wieliczanie: prof. Andrzej Gaczoł, krewny Zygmunta Heydy, Ewa Trojanowska i Stefan Langer, wnuczeta Michała Waclawika, Elżbieta Kawecka-Cebula, wnuczka Franciszka Kaweckiego oraz Jan Kucharz z KSW, członek Zarządu SW AGH. W KPW członkiem jest Teresa Kruczek, wnuczka Feliksa Piestraka. Dziękujemy prof. Piotrowi Czai i Pani Magdalenie Bernackiej za ofiarowanie z dedykacjami książek do bibliotek w Wieliczce i dla krewnych leobeńczyków. Prelegenci i górnicy otrzymali od Burmistrza Wieliczki książki wydane przez Gminę Wieliczka. Dziękujemy.

Zapraszamy na 23 spotkanie z cyklu „Wieliczka-Wieliczanie” Bis! 26. 01. (środa) 2022 r. o godz.16.00-tej w sali „Magistrat” pt. „Gaz ziemny zwany łupkowym w Polsce - zasoby i możliwości eksploatacji” - prelekcja mgr inż. Antoniego Dynowskiego. Stanisław Dziedzic, sołtys wsi Koźmice Małe - „Kopalnia gazu ziemnego w Koźmicach Małych”. W części artystycznej prezentacja tomiku pt. „Wiersze” (2021) Marii Nawrot, członka KPW i wspólne kołędowanie przy jej akompaniamencie na organach.

Wieliczka

WIELICZKA

PATRONAT BURMISTRZA MIASTA I GMINY WIELICZKA
STOWARZYSZENIE „KLUB PRZYJACIÓŁ WIELICZKI” (KPW)
SOŁECTWO KOŹMICE MAŁE

**ZAPRASZAJĄ
NA 23 SPOTKANIE Z CYKLU
„WIELICZKA - WIELICZANIE” BIS!
pt. „GAZ ZIEMNY ZWANY ŁUPKOWYM
W POLSCE - ZASOBY -
MOŻLIWOŚCI EKSPLOATACJI”,
KTÓRE ODBĘDZIE SIĘ
26. 01. (ŚRODA) 2022 ROKU O GODZ.16.00-tej
W URZĘDZIE MIASTA I GMINY WIELICZKA
PRZY UL. POWSTANIA WARSZAWSKIEGO 1,
W SALI „MAGISTRAT”.**

W programie prelekcje-prezentacje:

1. Jan Matzke ze Stowarzyszenia „Klub Przyjaciół Wieliczki”- „Mgr inż. Antoni Dynowski i jego związki z Wieliczką”.
2. Mgr inż. Antoni Dynowski, emerytowany Główny Specjalista Departamentu Górnictwa Wyższego Urzędu Górniczego w Katowicach - „Gaz ziemny pozyskiwany z formacji geologicznych łupków - zasoby i możliwości ich eksploatacji”.
3. Stanisław Dzedzic, sołtys wsi Koźmice Małe - „Kopalnia gazu ziemnego w Koźmicach Małych”.
4. Dyskusja.

W części artystycznej prezentacja tomiku pt. „Wiersze” (2021) Marii Nawrot, członka Stowarzyszenia „Klub Przyjaciół Wieliczki” i wspólne kolędowanie przy jej akompaniamencie na organach.

Spotkanie prowadzi Jadwiga Duda,
prezes Stowarzyszenia „Klub Przyjaciół Wieliczki”.

UWAGA! PROSIMY O PRZYNIESIENIE MASECZEK NA TWARZ.

W ZWIĄZKU Z ZOSTRZENIEM PRZEPISÓW SANITARNYCH PROSIMY
O ZABRANIE CERTYFIKATÓW SZCZEPIONIA PRZECIWIW COVID 19
CELEM OKAZANIA W PRZYPADKU KONTROLI SANEPIDU!

UWAGA! PROSIMY O PRZYNIESIENIE MASECZEK NA TWARZ.!

**W ZWIĄZKU Z ZOSTRZENIEM PRZEPISÓW SANITARNYCH PROSIMY O ZABRANIE
CERTYFIKATÓW SZCZEPIONIA PRZECIWIW COVID 19 CELEM OKAZANIA W
PRZYPADKU KONTROLI SANEPIDU!**

Opracowała Jadwiga Duda